

ΛΗΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΘΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, 1888. ΑΡΙΘ. 251

Ψυδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.
» » » 'Εξωτερικῶ φρι 2.

Δι' Εφετησίῃ,
'Εν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, κλην τῶν τακτικῶν
ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «'Εφημερίς
τῶν Παίδων» ἀνευ προπληρωμῆς.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Τὸ ὄνομα Δαρεῖος, τὸ ὁποῖον σημαίνει ἰσχυρός, ἔφεραν διάφοροι βασιλεῖς τῆς Περσίας. Ὁ πρῶτος μνημονευόμενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, Δαρεῖος (Ἡρόδοτ. σ' 98) ἦτο Δαρεῖος ὁ υἱὸς τοῦ Ἰστάσπου, ἀπόγονος τοῦ Κύρου—εἰς τῶν ἑπτὰ, οἵτινες συνώμοσαν καὶ ἐφόνευσαν τὸν Ψευδοσμέρδιν, καὶ ἐπειτα ἀπεφάσισαν ἐκεῖνος νὰ βασιλεύσῃ, τοῦ ὁποῖου ὁ ἵππος ἤθελε πρῶτος χρεμετίσει κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἥλιου. Ἐκέρδησε δὲ διὰ τοῦ τεχνάσματος τοῦ ἱπποκόμου του. Ἀλλὰ κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν (Δανιήλ θ', ι) ὁ πρῶτος Δαρεῖος ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀσσοῦρου ἐκ τοῦ σπέρματος τῶν Μήδων. Ὁ Δαρεῖος οὗτος ἦτο ὁ κριεύσας τὴν Βαβυλῶνα (Δαν. κεφ. Ε', 30, 31—σ' 28) καὶ καταλαβὼν τὸν θρόνον τῶν Χαλδαίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου βασιλέως τῶν Χαλδαίων Βαλτάσαρ πρὸ τοῦ Κύρου, τῷ 538 ἔτος π. Χ. Ὁ Δαρεῖος οὗτος ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀστυάγου (τοῦ Ἀσσοῦρου τῆς Γραφῆς) ἐπομένως πατὴρ τῆς μητρός τοῦ Μεγάλου Κύρου, ὅστις ἤνωσε τοὺς Πέρσας καὶ Μήδους ὑπὸ τὸ σκήπτρον αὐτοῦ.

Ὁ δεῦτερος Δαρεῖος κατὰ τὸν Ἡρόδ. ἦτο Δαρεῖος ὁ Νόθος, νόθος υἱὸς τοῦ Ἀρταξέρρου, τοῦ Μακρόχειρος, σύγχρονος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου—ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἐζέραν (Κεφ. δ'—η') ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Ἡρόδοτου μνημονευόμενος ὡς πρῶτος. Οὗτος ἦτο ὁ ἐκτελέσας τὸ διάταγμα τοῦ Κύρου, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Ἰουδαίων εἰς τὴν πατρίδα των.

Ὁ Δαρεῖος οὗτος ἦτο ὁ ἐκστρατεύσας ἐπὶ κεφαλῆς 200,000 ἀνδρῶν κατὰ τῶν Σκυθῶν, ἀλλὰ ἀποτυχῶν,

καὶ ὁ ἐξαποστειλὼν κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὸν γαμβρὸν τοῦ Μαρδόκιου μὲ στόλον, ὅστις ἔμωσεν κατεστράφη ὑπὸ τρικυμίας κατὰ τὸν Ἄθωνα.

Τρίτος Δαρεῖος ἀναφέρεται Δαρεῖος ὁ Κωδομανός, ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ δευτέρου Ἀρταξέρρου Σισυγὰμίδου, τοῦ ὁποῖου τὴν βασιλείαν κατέλυσεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τῷ 330 π. Χ.—Ἐν τῇ Γραφῇ ὁ Δαρεῖος οὗτος καλεῖται Δαρεῖος ὁ Πέρσης (Νεεμιά ιδ', 23—Μακκαβ. α').

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει τὸν τελευταῖον τούτου ἀτυχή βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον.

Δαρεῖος ὁ Κωδομανός.

ΣΙΒΥΡΙΑ.

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἔχουσι πολλάκις ἀκούσει μὲ τρόμον ἴσως τὸ ὄνομα τῆς Σιβυρίας, ὡς τόπου ψυχροῦ καὶ παγετώδους, ἔπου ἡ Ῥωσικὴ Κυβέρνησις ἀποστέλλει τοὺς πολιτικούς καταδικούς.— Ἡ εἰς τὴν Σιβυρίαν ἀποστολὴ θεωρεῖται ἡ μεγίστη καὶ σκληροτάτη τιμωρία.

Ἀλλ' ὅμως ἡ Σιβυρία δὲν εἶναι τόπος τόσο ψυχρὸς καὶ τρομερὸς, ὅπως τὸν φαντάζονται πολλοὶ καὶ τὸν παρστανουν ἄλλοι. Ἡ εἰς αὐτὴν πράγματι ὑπάρχει πολὺ ψυχός, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ μεγάλαὶ ἐκτάσεις γαιῶν καλλιεργησίμων, ὅπου τὸ κλίμα

δὲν εἶναι τόσο ψυχρὸν, οἱ δὲ κάτοικοι δύνανται νὰ ζήσωσιν εὐχαριστῶς τὸ περισσώτερον μέρος τοῦ ἔτους.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Σιβυρίας ἀνέρχεται ἤδη εἰς 2,000 ψυχῶν, συμπεριλαμβανομένων τῶν οικογενειῶν τῶν ἐξορίστων καὶ ἄλλων προσώπων ἐνασχολουμένων εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανικὴν.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' επιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

("Ἰδε προηγουμένοι φύλλον).

Ὁ ἀποχαιρετισμός ἐδόθη, ὁ δὲ κ. Σήσμαν λαβὼν τὴν μικρὰν Χαΐδην, τὴν ἐφίλησε καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν ἀμαξάν, εὐχθεὶς εἰς αὐτὴν καλὸν κατευόδιον καὶ ἀποστείλας πολλὰ χαιρετήματα εἰς τὸν παπὸν καὶ τὴν κυρούλα τῆς. Μετ' ὀλίγα λεπτά ὁ Σεβαστιανὸς καὶ ἡ Χαΐδη ἐκάθησαν ἀναπαυτικά εἰς μίαν τῶν ἀμαξῶν τοῦ σιδηροδρόμου. Ἄλλ' ἡ Χαΐδη νοερώς ἦτο εἰς τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος τῆς, συλλογιζομένη τὸν γέροντα παπὸν καὶ τὴν τυφλὴν κυρούλα τῆς καὶ πόσον θὰ ἔχαιρον νὰ ἴδουν πάλιν αὐτὴν μὲ τόσα καὶ τέτοια μάλιστα δῶρα δι' αὐτούς. Μετ' ὀλίγον δὲ στραφίσα πρὸς τὸν Σεβαστιανόν, τὸν ἠρώτησεν—

— Γιὰ πὲ μου, Σεβαστιανέ, εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ κυρούλα μου ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ βουνὰ δὲν ἀπέθανεν;

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶναι ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν, ἀπεκρίθη μισοσυσταγμένος ὁ Σεβαστιανός, ὅστις δὲν ἔκαμνε μὲ τὴν καρδιάν του τὸ ταξειδίον ἐκεῖνο.

Εἰς τὴν ἀπόκρισιν ταύτην ἡ Χαΐδη ἐδόθη ἕκ νέου εἰς τοὺς συλλογισμούς τῆς περὶ τῶν ἀγαπητῶν τῆς προσώπων εἰς τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος. Ἐωγράφισε δὲ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς πόσον ἡ τυφλὴ κυρούλα θὰ ἔχαιρε λαμβάνουσα παρ' αὐτῆς τὰς φρατζόλας, τὰς ὁποίας ἡ καλὴ Κλάρα εἶχε διατάξει κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα πράγματα νὰ τῆς δώσουν, καὶ πόσον ὁ παπὸς νὰ ἐξιπάζετο νὰ τὴν ἴδῃ τόσον ἔξαφνα εἰς τὴν καλύβην αὐτοῦ! Ἄλλ' ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου τῆς κυρούλας τὴν ἐτάραττεν, ὅθεν ἐστράφη πάλιν πρὸς τὸν Σεβαστιανόν καὶ εἶπεν, « Ἄν ἦμην βεβαία, ὅτι ἡ κυρούλα ζῆ, θὰ ἦμην πολὺ εὐτυχὴς! »

— Ἄλλὰ δὲν βλέπω τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον νὰ μὴ ζῆ ἡ κυρούλα σου! ἀπεκρίθη ὁ Σεβαστιανός.

Ἄλλ' ἡ κόπωση ἀφ' ἐνὸς καὶ ἡ ἔλλειψις ὕπνου ἀφ' ἑτέρου, ἐπέφεραν ἐπὶ τέλος τὸν ὕπνον, ἡ δὲ Χαΐδη δὲν ἐξύπνησεν εἰμὴ ἀφοῦ ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν Βασιλείαν.

— Εὐπύνησε τέλος, ἐφώνησεν ὁ Σεβαστιανός, διότι ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Βασιλείαν καὶ πρέπει νὰ ἐξέλθωμεν τῆς ἀμάξης.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐξηκολούθησαν τὸ ταξειδίον των, ἕως οὗ αἴφνης ὁ ὁδηγὸς ἐφώνησεν, Μάινφελδ!

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος τούτου ὁ Σεβαστιανός καὶ ἡ Χαΐδη εὐρέθησαν εἰς τοὺς πόδας

των.— Ἦτο ὁ τελευταῖος σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου καὶ μετὰ σπουδῆς ἐξήλθον τῆς ἀμάξης καὶ παρέλαβον ἐκ τῆς ἀποθήκης τὰ πράγματά των.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἠρώτησεν ἀμαξηλάτην τινά, πόσον ἀπέειχε τὸ Δόρφλη ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἂν ὁ δρόμος ἦτο ἀσφαλῆς, προσέειπε δὲ πόσον ἔπρεπε νὰ πληρωθῆ ἕκαστος. Ὁ δὲ ἀμαξηλάτης ἀπεκρίθη εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, ἐπέσθεσε δὲ ὅτι ἐπειδὴ αὐτὸς ἐπῆγαιεν ἐκεῖ ἤμποροῦσε νὰ πάρῃ τὸ κοράσιον εἰς τὸ ἀμάξι του, « Ἄπ' ἐκεῖ δὲ, ἡ μικρὰ ἤμπορεῖ νὰ εὕρῃ συντροφίαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ παπὸν τῆς εἰς τὸ Ἐλμας, σὺ δὲ δύνασαι νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ Φράγκφορτ ».

— Ἠμπορῶ νὰ ὑπάγω ἀπ' ἐκεῖ μόνη μου! ἐξέφώνησεν ἡ Χαΐδη, διότι ἠξέυρω τὸν δρόμον.

— Μέγα βάρος ἐπεσεν ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Σεβαστιανού, ἀκούσαντος, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἀναβῆ εἰς τὰ βουνὰ ὁ ἴδιος, διότι ἐφοβεῖτο πολὺ τοὺς βράχους, ἀπ' ὧπου εἶχεν ἀκούσει ὅτι κατ' ἔτος κρημνίζονται πολὺ καὶ φονεύονται. Λαβὼν δὲ κατὰ μέρος τὴν Χαΐδην, τῆς παρέδωκε ἕν δερματάκι καὶ ἕν γράμμα πρὸς τὸν παπὸν τῆς, τῆς ἐξήγησε δὲ ὅτι τὸ δῆμα περιεῖχε ἕν δῶρον ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Σήσμαν καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ προσέξῃ καλῶς νὰ μὴ τὸ χάσῃ, διότι ὁ κύριός του θὰ ἰδυσταρεστεῖτο πολὺ, εἰάν τὸ ἔχανε. Τὴν ἐσυμβούλευσε δὲ νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ κανίστρου τῆς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰς φρατζόλας, διότι ἐκεῖ θὰ ἦτο καλλίτερον ἐξησφαλισμένον.

— Μὴ φοβῆσαι καὶ δὲν θὰ τὸ χάσω, εἶπεν ἡ Χαΐδη, θέσασα αὐτὸ προστακτικῶς εἰς τὸ μέρος, ὅπου τῆς ὑπέδειξαν ὁ Σεβαστιανός, ἀφοῦ δὲ ἡ Χαΐδη, τὸ κιβώτιόν τῆς καὶ τὸ πανερί τῆς ἐτέθησαν ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ὁ Σεβαστιανός δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ συστήσῃ τὴν Χαΐδην εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, διότι συνέπεσε νὰ εἶναι ὁ ψωμᾶς τοῦ Δόρφλη, καὶ ἐγνώριζε καλῶς τὴν ἱστορίαν τῆς μικρᾶς, πῶς δηλ. ἀνετράφη ὑπὸ τῆς θείας τῆς καὶ πῶς αὐτὴ τὴν ἀφήκεν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ παπὸν τῆς ἐπὶ τῶν ὁρίων τοῦ Ἐλμας, διεβεβαίωσε δὲ αὐτόν, ὅτι ὄχι μόνον ἀσφαλῶς θὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸ Δόρφλη, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν παπὸν τῆς θὰ φροντίσῃ νὰ τὴν στείλῃ ἀσφαλῶς. Οὕτως ὁ Σεβαστιανός ἀπεχαιρέτησε τὴν Χαΐδην καὶ ἡ ἀμαξά ἐκίνησε διὰ τὸ Δόρφλη.

— Δὲν εἶσε ἡ κόρη, ἡ ὁποία ἐκατοικοῦσε μὲ τὴν θείαν καὶ μὲ τὸν παπὸν σου εἰς τὸ Ἐλμας; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ ψωμᾶς, ἀφοῦ ἐπροχώρησαν ὀλίγον.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Χαΐδη.

— Πρέπει νὰ μὴ ἀπερνοῦσαι καλὰ ἐκεῖ εἰς τὸ Φράγκφορτ, ἀλλέως δὲν θὰ ἐπέστρεφες εἰς τὰ ἄγρια βουνὰ τῆς πατρίδος σου.

— 'Απεναντίας, — ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδὴ — κανεὶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἦναι καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ εἰς τὸ Φράγκφορτ.

— Διατί λοιπὸν ἐπιστρέφεις εἰς τὴν οἰκίαν σου;

— Μόνον διότι ὁ κ. Σήσμαν μὲ τὸ ἐπέτρεψε.

— Καὶ διατί δὲν ἐμείνεις ἐκεῖ, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ κ. Σήσμαν σοὶ ἔδιδε τὴν ἀδειαν;

— Διότι μυριάκις ἐπροτιμοῦσα νὰ ἦμαι μὲ τὸν παπῶ μου παρὰ μὲ ἄλλον ὁποιοῦνδήποτε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

— Ὁὐ συλλογίζεσαι πολὺ διαφορετικώτερον, ἀφοῦ ὑπάγης πάλιν ἐκεῖ, ἐμουρμούρισε ὁ ψωμάς.

Τῆς Χαϊδῆς ἡ ταραχὴ ἤρξε καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὸ Δόρφλη, διότι αἱ κορυφαὶ τῶν βουνῶν, ὅπου ὁ ἀγαπητὸς παπῶς μὲ τὴν τυφλὴν κυρούλα ἐκατοικοῦσαν ἤρχισαν νὰ φαίνονται μακρόθεν. Ἐπὶ τέλους κατὰ τὰς 5 μ. μ. ἔφθασαν εἰς τὸ Δόρφλη.

Μόλις ἡ ἀμαξα ἐσταμάτησε καὶ πλῆθος ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν περιεκύκλωσαν αὐτὴν καὶ ἤρχισαν νὰ ἐρωτοῦν τὸν ψωμᾶν, ποία ἦτο καὶ ποῦ ἐπήγαιεν. Ἄλλ' ἡ Χαϊδὴ δὲν ἤκουε τίποτε ὁ νοῦς τῆς ἦτο εἰς τὸν παπῶ τῆς. Ὅθεν ἠρώτησε τοὺς παρισταμένους ἂν ἔζη καὶ αὐτὸς καὶ ἡ τυφλὴ γραία, ἐκείνοι δὲ τὴν ἐβεβίωσαν, ὅτι ἔζων καὶ οἱ δύο, ἀλλ' ὅτι ὁ παπῶς τῆς πρὸ δύο ἐτῶν ἤρχισε νὰ γίνεται σκυθρωπότερος καὶ παραξενώτερος, καὶ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ εἰς κανένα, ἀλλὰ ἐφαίνετο ὡπᾶν νὰ ἤθελε νὰ φονεύσῃ ὅλους, ὅσοι τὸν ἐπλησίαζον, τὴν παρεκίνησαν δὲ νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς τὸν παπῶ τῆς, διότι θὰ τὴν ἐπάθινεν.

— Ὁ ψωμάς τότε εἶπεν εἰς τὸ πλῆθος, ὅτι ἓνας κύριος παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ κοράσιον, ἀφοῦ τοῦ ἐπλήρωσε τὸ ἀγῶγιον χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ καταβιάσῃ τὴν τιμὴν, καὶ ὅτι τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν συνοδύσῃ ἕως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ παπῶ τῆς. Τὸν ἐβεβίωσε δὲ ὅτι ἡ Χαϊδὴ ἦτο εὐτυχῆς εἰς τὸ Φράγκφορτ, καὶ ὅτι μὲ τὴν θέλησίν τῆς ἀνεχώρησε, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς συγγενεῖς τῆς εἰς τὸ Ἔμς.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ ψωμάς ἐδιηγεῖτο ταῦτα, ἡ Χαϊδὴ ἀνέβαινε τρέχουσα εἰς τὰ ὄρη, φέρουσα εἰς τὰς χεῖράς τῆς τὸ ἀγαπητόν τῆς πανέριον μὲ ταῖς φρατζόλαις καὶ τὸ δεματάκι μὲ τὸ δῶρον τοῦ κ. Σήσμαν. Καθ' ὅσον δ' ἀνέβαιεν ὁ δρόμος ἐγένετο περιστάτερον ἀνωφερῆς, τὸ δὲ πανέριον ἐγένετο ὡς ἐκ τούτου βαρύτερον, ἀλλ' ὅμως τίποτε δὲν τὴν ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχῃ. Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτήν, ἀρά γε θὰ εὔρω τὴν κυρούλαν νὰ κάθεται, ὡς ἐσυνειθίζεν, εἰς τὴν γωνίαν γυρίζουσα τὴν μηχανὴν τοῦ γνισίματος, ἢ εἶναι ἀποθαμμένη;

Ὅταν δὲ τελευταῖον εἶδε τὴν καλύβην ἢ καρδία τῆς ἤρχισε νὰ κτυπᾷ πολὺ δυνατὰ, ὥστε μόλις ἤμποροῦσε νὰ ἀναπνεύσῃ, ἀλλ' ὅμως ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ. Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ εἶπῃ μίαν λέξιν!

— Ὡ! ἐξεφώνησε φωνὴ τις ἐκ μιᾶς γωνίας, ἔτσι ἐσυνειθίζε νὰ πηδᾷ ἡ μικρὰ μου Χαϊδὴ, ὅταν ἤρχετο νὰ μὲ ἰδῇ! Ἄλλὰ ποῦ Χαϊδὴ! Ἀχ! νὸ ἠδυνάμην νὰ τὴν ἴδω μίαν ἀκόμη φορὰν πρὶν ἀποθάνω! Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις εἰσῆλθεν;

— Ἐγώ, κυρούλα, ἐξεφώνησεν ἡ Χαϊδὴ, βεβηθῆσα εἰς τὸν τράχηλον τῆς τυφλῆς γραίας! Ἐγὼ ἡ Χαϊδὴ σου! Δὲν γνωρίζεις τὴν φωνὴν μου; Κατὰ πρῶτον ἡ γραία ἔμενε σιωπηλὴ ἕνεκα τῆς συγκινήσεως, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἤρχισε νὰ ψηλαφῇ διὰ τῆς χειρὸς αὐτῆς τὰ κρικέλα μαλλιά τῆς Χαϊδῆς, ἐπαναλαμβάνουσα, «Ναί, εἶναι τὰ μαλλιά τοῦ ἀγαπητοῦ κορασίου καὶ ἡ φωνὴ τῆς Χαϊδῆς. Εὐσπλαγχνε Θεέ, εὐλογητὸν τὸ ὄνομά σου, διότι ἠυδόκησες νὰ τὴν ἀπολαύσω πάλιν πρὶν ἀποθάνω!» καὶ ἀνελύθη ἐκ τῆς χαρᾶς εἰς δάκρυα.

— Ἄλλὰ καλὴ μου κυρούλα, εἶπεν ἡ Χαϊδὴ, μὴ κλαίης. Ἦλθον νὰ μένω ἐδῶ μὲ τὸν παπῶ μου καὶ θὰ ἐρχωμαι νὰ σέ βλέπω καθ' ἡμέραν, καὶ δὲν θὰ ἦσαι ἀναγκασμένη νὰ τρώγῃς πλέον μαῦρο σκληρὸ ψωμί, διότι σέ ἔφερον ὠραίας λευκαῖς φρατζόλαις. Κύτταξε ἐδῶ! Ταῦτα δὲ εἰπούσα ἀνοίξε τὸ πανέρι τῆς καὶ ἐξέβαλε ταῖς φρατζόλαις καὶ τὰς ἔβαλεν εἰς τὴν ποδιᾶν τῆς γραίας!

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΥΔΑ.

Μὲ καταγάλανα γλυκὰ ματάκια,
Μὲ χεῖλην ῥόδιναν καὶ ὄσπερ ἄ
Καὶ μὲ ὀλόχρυσαν ἀγουρὰ μαλλᾶκια
Ἄσπρη καὶ κόκκινη καὶ ζωηρά.

Αὐτὰν' ἡ Κούδα μας ἔσιν λουλουδάκι
Μέσα ἔσθης μάνας τῆς τὴν ἀγκαλιὰ,
Καὶ ἀνατρέφεται ἔσιν ἐν τῇ πουλάκι
Μὲ τὰ χαιδεύματα, μὲ τὰ φιλιὰ.

Τοῦ ἤλιου φαίνεται χρυσοῦ ἀκτίνα
Μέσα ἔσθην κάτασπρη τῇ φορεσιᾷ,
Λίε τῇ δανεῖζουσε ῥάδα καὶ κρῖνα
Τῆν ἐμμορφάδα των καὶ τῇ ἔρσειᾳ.

Μ' ἀγγέλου πρόσωπο, μ' ἀγγέλου χάρι,
Πάντα χαροῦμένη, πάντα παιδρά
Εἶναι ἐὼν φίλων τῆς κρυφὴ κημέρι
Καὶ τῆς μονούλας τῆς κρυφῆς χαρᾶ.

Δὲν ξέρω ἢ Κοῦλα μας τί λέγουν λύπη
 Ποτέ δὲν ἔκλαυσε, πάντα γελᾷ.
 Ἡ εὐθυμία της ποτέ δὲν λείπει
 Κ' εἶν' τὸ τραγούδι της λίγο τρελλᾷ.

Ποτέ δὲν ἄκουσε γιὰ τὸ σχολεῖν
 Δὲν τὴν ἐτόραξε λέξις πικρῆ.

Ἀπὸ τὸν Πλάστην ζητεῖ βοήθεια
 Τὸ βράδυ πάντοτε καὶ τὴν αὐγῆ.
 Ἄθωα δέχαι στίλν' ἀπ' τὰ στήθια
 Γι' αὐτὸ ὁ Πλάστης μας τὴν εὐλογεῖ.

ΚΡΥΣΤΑΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

Ἡ μικρὰ Κυριακούλα.

Δὲν ξέρει γράμματα οὔτε βιβλίο
 Γιατ' εἶνε, βλέπετε, πολὺ μικρῆ.

Πλὴν ἡ μανούλα της τὴν Κοῦλα μόνη
 Ἦως εἶδατε τὴν προσευχῆ.

Ἦως τὴν ἔμαθε νὰ ἀνυψῶναι
 Εἰς τὸν Σωτῆρα μας νοῦν καὶ ψυχῆ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΛΦΡΕΔΟΣ.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλφρέδος ἦτο εἰς τῶν δλίγων, οἷτινες
 ἔλαβον τὸ ὄνομα Μέγας, θεωρεῖται δὲ ὡς τὸ ἐξαι-
 ρετώτατον παράδειγμα τελείας βασιλικῆς ἀρετῆς.

Ὁ βασιλεὺς Ἀλφρέδος ἦτο μέγας Χριστιανὸς ἥρωας,
 ἐγεννήθη δὲ ἐν Οὐαντάγη τῆς ἐπαρχίας Βερκοῦτερ.

τὸ 840 μ. Χ. καὶ ἦτο υἱὸς τοῦ Ἐθούλφ, ὅστις πρὶν γενεῇ βασιλεὺς ἦτο μὴ ναχός, ἀλλ' ἀπελύθη ἀπὸ τὰς μοναχικὰς εὐχὰς τοῦ ὑπὸ τοῦ Πάπα.

Λέγεται ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀλφρέδος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ μέχρι τοῦ 12 ἔτους τῆς ἡλικίας του καὶ διημέραν τινά, ἐνῶ ἐπαίξε μὲ τοὺς ἀδελφούς του, ἢ μήτηρ του ἐκάλεσεν ἄλλους εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ τοῖς ἐδείξεν ὄρατον χρωματισμένον ἀντίτυπον Σαξωνικοῦ ποιήματος, εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς ὅτι εἰς ἐκεῖνον ἐξ αὐτῶν θὰ τὸ εἶδεν, ὅστις ἠθελε δυνηθῆν' ἀναγνώσῃ αὐτὸ πρῶτος. Τοῦτο ἀκούσας ὁ Ἀλφρέδος μὲ τόσῃ ἐπιμέλειαν ἐνσχολήθη, ὥστε μετ' ὀλίγον ἐκέρδησε τὸ βιβλίον.

μεῖς του, προσέβαλε τοὺς Δανούς, τοὺς κατετρόπωσε καὶ κατέστησε τὴν Ἀγγλίαν ἀνεξάρτητον βασιλείον.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του ἀπὸ τοὺς Δανούς ὁ βασιλεὺς Ἀλφρέδος ἔδωκε κώδικα νόμων εἰς τοὺς ὑπηκόους του, ὡς κεφαλίδι δι' αὐτοῦ ἔθεσε τὴν Δεκάλογον, προσθέσας τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, «Ὅσα ἂν θέλετε ἵνα πράττωσιν εἰς ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, ταῦτα καὶ εἰς ἐμεῖς κάμνετε εἰς αὐτούς.»

Ὁ βασιλεὺς Ἀλφρέδος ἦτο ὁ θεμελιωτὴς τοῦ Ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, διατάξας νὰ κατασκευασθῶσι πολεμικὰ πλοῖα καὶ διορίσας πλοίαρχους αὐτῶν τοὺς ἐμ-

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἀλφρέδος.

Τὸ 871 μ. Χ. κατ' ὁμόφωνον ἐπιθυμίαν τῶν εὐγενῶν καὶ τοῦ λαοῦ, ἀνεκνήρυχθη βασιλεὺς, ἀπὸ τοῦ νομίμου, ἀλλ' ἀδυνάτου διαδόχου τοῦ θρόνου, διότι ἡ χώρα κατεῖχετο ὑπὸ τῶν Δανῶν καὶ ἐχρειάζετο σοδάρην χεῖρα, ἵνα τοὺς ἐκδιώξῃ ἐξ αὐτῆς. Καὶ πράγματι μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεώς του ἐνίκησε τοὺς Δανούς εἰς μίαν μάχην. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ οἱ Δανοὶ συναθροίσαντες τὰς δυνάμεις των συνήψαν μάχην μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίκηθη κατὰ κράτος καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς μίαν νῆσον καὶ νὰ διαμεῖνῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς γεωργοῦ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Μετὰ ταῦτα δὲ συλλέξας πᾶς διεσπαρμέναις δυνά-

πειροτάτους καὶ τολμηροτάτους ἐμποροπλοίαρχους τοῦ Κράτους του.

Ἐκτὸς τούτου ἀπεφάνισε νὰ δώσῃ εἰς τὴν χώραν καὶ φιλολογίαν, μεταφράσας διάφορα βιβλία πρὸς οἰκογενειακὴν ἀνάγνωσιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ. Ἐπειτα μετέφρασε «τὰς Παρηγορίας» τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὀροπίου, παγκόσμιον ἱστορίαν, τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὴν Πεντάτευχον τοῦ Μωϋσέως μετ' εἰσαγωγῆς κριτικῆς, καὶ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαβὶδ συγγράψας βιβλίον ἐναντίον τῶν ἀδίκων κριτῶν καὶ ἕτερα περι τῶν διαφορῶν, περιπετειῶν τῶν βασιλέων καὶ ἐν γένει ἐπρομήθευσε βιβλία διὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ διὰ τοὺς μάλλον ἀνεπτυγμένους ἐκ τῶν

ὕψηλόν του καὶ οὕτως ἔδωκε τὴν πρώτην ὠθρὴν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ λαοῦ.

Ὁ βασιλεὺς Ἀλφρέδος σὺν τοῖς ἄλλοις ἦτο καὶ ποιητὴς, τὰ δὲ ποιήματά του περιλαμβάνουν πολλὴν ποικίλιαν ἀντικειμένων. Τὸ κυριώτερον μεταξὺ αὐτῶν εἶναι τὸ ἐπιγραφόμενον «Ἀληθὲς μεγαλεῖον.»

Προσέτι ὁ βασιλεὺς Ἀλφρέδος ὑπῆρξεν καὶ ἐφευρέτης διαφόρων περιέργων καὶ ὠφελίμων μηχανημάτων, ὡς λ. χ. ὠρολογίων, κλειψιδῶν καὶ ἄλλων ἐργαλείων πρὸς καταμέτρησιν τοῦ χρόνου.

Διὰ τὴν ἐπαρκῆ δὲ εἰς τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα καθήκοντα καὶ ἐργασίας του εἶχε διαιρέσει τὸ ἡμερονύκτιον εἰς τρία μέρη ἐξ ὧν ἕκαστον, τούτων ἐν μέρει ἔδιδάσκειν εἰς ὕπνον, φαγητὸν καὶ σωματικὴν γυμνασίαν, ἕτερον εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν δημοσίων ὑποθέσεων καὶ τὸ ἐναπομένον τρίτον εἰς σπουδὴν καὶ θρησκευτικὰς ἀσκήσεις.

Ἄν καὶ Καθολικὸς τὸ θρησκεῖμα, ἦτο πολὺ ἐλευθέριος, ὅθεν καὶ διέταξεν ὅλα τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὅποια ἦσαν ἐν χρήσει, νὰ ἦναι εἰς τὴν γλώσσαν, τὴν ὅποιαν ὠμίλει ὁ λαός, χάριν τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ ὁποῦ ἴδρυσεν καὶ σχολεῖα εἰς διάφορα μέρη τοῦ βασιλείου του.

Ὅταν τις θεωρήσῃ τὴν ποικίλιαν τῶν ἔργων, εἰς τὰ ὅποια ἐνησχολεῖτο ὁ βασιλεὺς Ἀλφρέδος, θὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦτο κράσις σιδηρᾶς καὶ ὑγείας ἐντελοῦς, τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν εἶχεν οὕτω, διότι ἐφ' ὅλην τὴν ζωὴν του ἐβασανίζετο ὑπὸ πάθους κακοῦ, τὸ ὁποῖον συχνά του ἀφῆρει τὸ λογικὸν καὶ τὸν καθίστα ἀνίκανον πρὸς οἰανδήποτε ἐργασίαν. Καὶ ὅμως, ὡς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἔφερε τὸν σκόλοπα τούτον ἀγογγύστως ἐν τελείᾳ ὑποταγῇ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τοιοῦτος ὁ σπάνιος οὗτος βασιλεὺς καὶ μέγας ἀνὴρ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ἀγγλία χρεωστεῖ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῶν Δανῶν καὶ τὴν ἴδρυσιν τοῦ μεγαλείου τῆς. Οἱ πολλοὶ καὶ μεγάλοι κόποι ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ χρονία ἐκείνη νόσος ἐβράχυνον τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ὁ δὲ θάνατος ἐπῆλθε τὴν 28 ἡμέρας ἡμερῶν κατὰ τὸ 53 ἔτος τῆς ἡλικίας. Ὁ βασιλεὺς Ἀλφρέδος ἀπέθανεν ἀγαπώμενος καὶ θρηνοῦμενος ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του, καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων.

ΑΠΟΛΙΘΩΜΕΝΟΝ ΔΑΣΟΣ.

Εἰς τὴν Πολιτείαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Ἀριζόναν ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως δάσος δλόκληρον ἀπολιθωμένων δένδρων, κατέχον ἑκτασὶν περὶ τοῦ τριῶν ἑκταρίων.

Τὰ ἀπολιθωμένα ταῦτα ξύλα εἶναι χρώματος λαμπροῦ, ὠραίου, ὁμοιάζοντος τὸ τοῦ ἀγαθίτου. Τοιοῦτον εἶδος ἀπολιθωμένου ξύλου δὲν εἶχεν εὐρεθῆ μέχρι τοῦδε.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δάσους τούτου χρεωστεῖται εἰς νεανίαν τινὰ βουκόλον, τὸ δὲ κόψιμον καὶ ἡ στίλβωσις αὐτοῦ εἶναι δυσκολώτατα. Τὸ περιέργων εἶναι ὅτι εἰς τὸ ἀπολιθωμένον τοῦτο στρώμα ἑκαστον δένδρον μετὰ τοῦ κορμοῦ, τῶν κλάδων, καὶ τῶν κλαδίσκων καὶ ἐτι τῶν φύλλων μένει ἀκέραιον. Μόνον ὁ ἀδάμας καὶ ἡ κόνις αὐτοῦ δύνανται νὰ κόψουν καὶ λιάνουν τὸ περιέργων τοῦτο πέτρωμα

Ἡ περιουσία τῶν Προέδρων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ πρῶτος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ταύτης Γεώργιος Οὐάσιγκτων ἀφῆκε περιουσίαν 4,000,000 φρ. — Ὁ Ίεφερσον ἀπέθανε πτωχός, ἀφού ἐπώλησε καὶ αὐτὴν τὴν βιβλιοθήκην του ἐναυτηρηθῆ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του. — Ὁ Μάδισον εἶχεν ἰδίαν περιουσίαν καὶ ἀπέθανε πλούσιος. — Ὁ Μονρόε ἀπέθανεν πενίστατος. — Ὁ Κουίνσυ Ἀδάμς ἀφῆκε διὰ τῆς οἰκονομίας του περιουσίαν 250,000 φρ. — Ὁ Ἀνδρέας Τζέκσον εἴσπεν ἀνεκπαυτικῶς; ἀλλὰ δὲν ἀφῆκε περιουσίαν. — Ὁ Βανβιούρεν ἀπέθανεν ἀφῆσας 125,000 φρ. — Ὁ Πόλυν εἶχεν ἰδίαν περιουσίαν, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλούσιος. — Ὁ Τάυλωρ ἀφῆκεν 250,000 φρ. — Ὁ Φήλμορ ἀφῆκε καλὴν κτηματικὴν περιουσίαν. — Ὁ Πῆρς 225,000 φρ. — Ὁ Βουκάναν 1,000,000. — Ὁ Ἀνδρέας Ἰόνσον 250,000 φρ. — Ὅλοι δὲ οὗτοι οἱ Πρόεδροι ἐλάμβανον παρὰ τοῦ ἔθνους μόνον 125,000 φρ. τὸ ἔτος, ἐνῶ ἡ Βικτωρία ἔχει λάθει ἀπὸ τὸ ἔθνος τῆς κατὰ τὸ διάστημα τῆς πεντακονταετοῦς βασιλείας τῆς 143,000,000 λίρας στερλίνας, ἧτοι 3,575,000,000 φρ. εἰς χρυσόν, ὅπερ δίδει 700 καὶ ἐπίκεινα ἑκατομμύρια φράγκα κατ' ἔτος!

— Ἐκ τῶν 36,761,607. ψυχῶν, τῶν ἄνω τῶν 20 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς 4,923,451 οὔτε νὰ γράφουν, οὔτε νὰ ἀναγινώσκουν δύνανται, ἐκ τούτων δὲ μόνον 763,000 εἶναι ἀποικοί, οἱ λοιποὶ ἐντόπιοι, τὰ τρία περίπου τέταρτα τούτων ὅμως εἶναι μαῦροι.

— Ἐπιδιορθωτῆς τις κλεξιβροχίων ἐν Ἀμερικῇ ἀποθανὼν ἐσχάτως ἐκληροδότησεν ἐκ τῆς περιουσίας αὐτοῦ 50,000 φρ. εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Γαῖλ — καὶ εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν τοῦ αὐτοῦ Πανεπιστημίου εἰδικῶς ἄλλας 75,000 φρ

Οἱ Κροῦσοι τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Γούλφ, ἀμερικανός, κεφάλαιον 1375 ἑκατομμύρια φράγκα. Εἰσόδημα 70,000,000.

Μάκκι, ἀμερικανός, κεφάλαιον 1250 ἑκατομμύρια φράγκα' εἰσόδημα 62,500,000.

Ρότσχिल्δ, ἀγγλος, κεφάλαιον 1000 ἑκατομμύρια φράγκα' εἰσόδημα 50,000,000.

Βάνδερβιλτ, ἀμερικανός, κεφάλαιον 625 ἑκατομμύρια φράγκα' εἰσόδημα 31,250,000.

Τζῶνς, ἀμερικανός, κεφάλαιον 500 ἑκατομμύρια φράγκα' εἰσόδημα 25,000,000.

Δουξ Οὐεστμίνστερν, ἀγγλος, κεφάλαιον 400 ἑκατομμύρια φράγκα' εἰσόδημα 20,000,000.

Τζών Άστορ, ἀμερικανός, κεφάλαιον 250 εκατομμύρια φράγκα εἰσόδημα 12,500,000.

Στίουαρτ, ἀμερικανός, κεφάλαιον 200 εκατομμύρια φράγκα εἰσόδημα 10,000,000.

Γόρδων Βέννετ, ἀμερικανός, κεφάλαιον 150 εκατομμύρια φράγκα εἰσόδημα 7,500,000.

Δουξ Σούτερλανδ, ἄγγλος, κεφάλαιον 150 εκατομμύρια φράγκα εἰσόδημα 6,250,000.

Δουξ Νορθούβελαντ, ἄγγλος, κεφάλαιον 122 εκατομμύρια φράγκα εἰσόδημα 6,250,000.

Μαρκήσιος Βούτ, ἄγγλος, κεφάλαιον 100 εκατομμύρια φράγκα εἰσόδημα 5 εκατομμ.

Μεταξύ τῶν γάλλων, ἐκ τῶν πλουσιωτέρων, ἀναφέρονται :

Ὁ κ Ὀλρὺ, ἔχων πρὸσδον 2 εκατομμύρια.

Ὁ πρίγκηψ Λουξεμβούργου, 500,000 φράγκα πρὸσδον.

Ὁ δουξ τῆς Τρεβίζης, 1,800,000 φράγκα πρὸσδον.

Μετ' αὐτοὺς ἔρχονται :

Οἱ κ κ Λουπέν, Ἐδμόνδος, Βλάν, Ἐδουαρδ, Ραφαήλ Βιχοφσέν, καὶ ἄλλοι,

Μεταξύ τῶν τραπεζιτῶν ὑπάρχουσι πλείστοι, ἄπειρον ἔχοντες περιουσίαν :

Ὁ Οἶκος Ρότσχιλδ, ἔχει κεφάλαιον ἐκ τριῶν (3) δισεκατομμυρίων φράγκων.

Ὁ βαρῶνος Χίρς 1,200,000,000 φράγκα !!

ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Ὁ στρατηγὸς Ἐλιοτ, ὡν Διοικητὴς τῆς Γιβραλτάρ, κατὰ τὴν πολιορκίαν αὐτῆς, ἐπέθεώρει μίαν ἡμέραν τὰ φρουρία διὰ τὰ ἴδη, ἂν ὄλα ἦσαν ἐν τάξει, ὅτε αἰφνης ἤλθεν εἰς ἐν μέρος, ὅπου ἐφρούρει Γερμανός τις στρατιώτης, ὅστις οὔτε εἰς τὰ ὄπλα ἐφώναζεν, οὔτε ὄπλον παρουσίασεν εἰς αὐτόν, ὅταν ἐπλησίασε.

Ἀπορήσας μὲ τὴν ἀμέλειαν τοῦ στρατιώτου καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὴν δικαιολογήσῃ, ἐξεφώνησε.

— Δὲν με γνωρίζεις σκοπέ ; Διατί δὲν ἐκτελεῖς τὸ καθήκόν σου ;

— Σὰς γνωρίζω καλῶς, στρατηγέ, ἀλλὰ πρὸ πέντε περίπου λεπτῶν δύο ἐκ τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς μου ἀπεκόπησαν ὑπὸ ἐχθρικῆς σφαίρας, καὶ δὲν δύναμαι νὰ κρητῆσω τὸ ὄπλον μου.

— Διατί δὲν πηγαίνεις, λοιπόν, νὰ σὲ δέσουν τὴν πληγὴν σου ; ἠρώτησεν ὁ στρατηγός.

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης, εἰς τὴν Γερμανίαν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς στρατιώτην νὰ ἀφήσῃ τὴν θέσιν του, ἕως οὐ ἀλλαγθῇ ὑπὸ ἄλλου.

Ἄμα ἀκούσας ταῦτα, ὁ στρατηγὸς ἀπέζευσε τοῦ ἵππου του, καὶ πλησιάσας τὸν στρατιώτην, εἶπε.

— Τώρα, φίλε μου, δός μοι τὸ ὄπλον σου, καὶ ἐγὼ θὰ φρουρήσω διὰ σέ ; σὺ δὲ πῆγαινε καὶ εἶπε εἰς τὸν ἰατρὸν νὰ περιποιηθῇ τὰς πληγὰς σου.

Ὁ στρατιώτης ὑπήκουσεν, ἀλλὰ πρῶτον ὑπῆγεν εἰς τὴν πλησιεστάτην σκηνήν, ὅπου διηγήθη πῶς ὁ στρατηγὸς ἐφρούρει ἀντὶ αὐτοῦ, καὶ ἔπειτα διητυθύνθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἡ βλάβη, τὴν ὁποίαν ἡ ἀποκοπὴ τῶν δακτύλων τῷ ἐπροξένησε, τὸν κατέστησεν ἐντελῶς ἀνίκανον πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ; ἀλλὰ τὸ περιστατικὸν ἐγνώσθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὁ πληρωθεὶς στρατιώτης εἶχε σταλῆ, ὁ δὲ βασιλεὺς Γεώργιος ὁ 3ος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἴδῃ, διὰ δὲ τὴν γεννικιότητά του τὸν ἐπροβίβασεν εἰς ἀξιωματικόν.

— *Εὐτυχῆς κατάστασις.* Γυνή τις ἠρώτησε ποτέ τὸν διάσημον ἰεροκλήρικα Οὐέσλυ. — Ἐγώ φημι ὅτι ἐγνώριζες, ὅτι θὰ ἀπέθνησκας αὔριον εἰς τὰς 12, πῶς θὰ ἐξώδευες τὸν μεταξὺ καιρὸν ;

— Ἄκριβῶς, ὅπως σκοπεῖω τὸν ἐξοδεύσω, — ἀπεκρίθη ὁ Οὐέσλυ, — θὰ ἐκέρυττον ἀπόψε καὶ αὔριον τὸ πρῶν, ὅπως πράγματι θὰ κάμω. Μετὰ ταῦτα θὰ ὑπῆγαινα εἰς Τούσβερυ νὰ κηρύξω καὶ ἐκεῖ μετὰ τὸ μεσημέρι καὶ θὰ παρευρησκόμην εἰς τὴν ἐσπερινὴν συνάθροισιν τῶν ἀδελφῶν, μετὰ τοῦτο θὰ ἐπῆγαινα, ὅπως θὰ πράξω, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου Μ., ὅπου θὰ ἐδειπνοῦν μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ἔπειτα θὰ ἀπεσυρόμην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου καὶ ἀφοῦ ἀφιέρωνον ἑμαυτὸν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ Κυρίου, θὰ ἐκοιμώμην, καὶ θὰ ἐξεγειρόμην ἐν δόξῃ !!

Τοιαύτη ἐτοιμασία διὰ τὸν θάνατον εἶναι τὸ θεμέλιον ὑψίστης χαρᾶς καὶ δύναται νὰ ἦναι ἡ κατάστασις παντὸς πιστοῦ.

« Μακάριοι οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν διότι θέλουσι ἰδεῖ τὸν Θεόν. »

— Ὁ Σατανᾶς, λέγει ὁ Ἰωάννης Νεύτων, — σπανίως ἔρχεται εἰς τὸν χριστιανὸν μὲ μεγάλους πειρασμούς, ἢ μὲ τὸν πειρασμὸν νὰ πράξῃ μέγα ἁμάρτημα. Ἐὰν προσεγγίσης κομμάτιον χλωροῦ ξύλου εἰς ἀνημμένον κηρίον, οἱ γείτονες δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν ἀπ' αὐτοῦ φέρε ὅμως ὀλίγα βροκανίδια καὶ βάλε φωτῶν εἰς πάντα, ἔπειτα πρόσθεσε ὀλίγα ξυλάρια καὶ βάλε τὸ χλωρὸν ξύλον εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, καὶ ταχέως τοῦτο θέλει ἀνάψει καὶ καεὶ καὶ μεταδώσει τὸ πῦρ καὶ εἰς τοὺς γείτονες.

Ὅτως ἔχει καὶ μὲ τὰς μικρὰς ἁμαρτίας. Ἡ ἰδέα μεγάλου τινὸς ἁμαρτήματος τρομάζει. Ὅθεν ὁ διάβολος φέρει εἰς ἡμᾶς μικρὸν πειρασμὸν καὶ μᾶς λέγει, « Δὲν βλάπτει τοῦτο — δὲν εἶναι μέγας κίνδυνος εἰς τοῦτο! » καὶ οὕτω κατὰ

